

Gittin Sources 12

תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף עו עמוד א

פשיטא, אי אמר ליה בעל הבית בתלתא, ואזל איהו א"ל: בארבעה, ואמרי ליה: כמו שאמר בעל הבית - דעתייהו אעילוויא. אלא אי אמר ליה בעל הבית בארבעה, ואזל איהו אמר להו בתלתא, ואמרי: כמה שאמר בעל הבית, מאי? אדיבורא דידיה קא סמכי, דאמרי ליה מהימנת לן דהכי אמר בעל הבית, או דלמא אדיבורא דבעל הבית קא סמכי? תא שמע: הבא לי גיטי, ואשתך אמרה התקבל לי גיטי, והוא אומר הילך כמה שאמרה. אמר רב נחמן אמר רבה בר אבון אמר רב: אפילו הגיע גט לידה אינה מגורשת. שמעת מינה: אדיבורא דידיה קא סמכי, דאי סלקא דעתך דאדיבורא דידיה קא סמכי - מכי מטי גיטא לידה מיהא תיגרש! - אמר רב אשי: הכי השתא? בשלמא אי איתמר איפכא: התקבל לי גיטי ואשתך אמרה הבא לי גיטי והוא אומר הילך כמה שאמרה, ואמר רב נחמן אמר רבה בר אבון אמר רב: משיגיע גט לידו מגורשת - אלמא דאדיבורא דידיה קא סמכי. אי נמי: משהגיע גט לידה מגורשת - אלמא דאדיבורא דידיה קא סמכי. אלא התם - משום דעקר שליח לשליחותיה לגמרי, דאמר ליה: שליח לקבלה הוינא, להולכה לא הוינא.

חדושי הריטב"א מסכת גיטין דף סג עמוד א

אלא הכא משום דעקר שליח לשליחותיה לגמרי דאמר שליח לקבלה הוינא. כלומר דליכא בה טירחא, אבל שליח להולכה דאיכא טירחא לא הוינא, פירש רש"י ז"ל דאפי' תימא בעלמא דאדיבורא דידיה סמכינן הכא מהאי טעמא דאמרן לא קבליה שליח אלא בתורת קבלה, ואף על גב דאח"כ מוליכו שליח אצלה, נמלך הוא, אבל מעיקרא לאו אדעתא דהכי קבליה ולא אמרינן הוכיח סופו על תחילתו דאדעתא דהולכה קבליה כיון דהשתא מוליכו, וא"נ איכא לפרש דבעל לא יהיביה ניהליה אלא בתורת קבלה ולא משום דבעלמא לא אמרינן דאדיבורא דידיה סמכי אלא משום דבעל חשיב הכא דאיהו לא יקבלנו אלא בתורת קבלה כיון דאיהו א"ל דאשתו אמרה התקבל לי גיטי, דמה נפשך אי חשיב דאמרה כן ולא משקר בתורת קבלה יהיביה ניהליה ואי חשיב דדילמא משקר אינו נותנו לו אלא בתורת קבלה משום דהוא סבור דשליח כיון דהוא עקר לשליחותו לא יוליכו לה וכיון שכן הכא אדיבורא דשליח סמכי, ולפי פירוש זה אפילו הוליכו לה שליח מיד דהשתא נראה דאיהו לא על דעת לעקור לשליחותיה הוא דאמר הכי אפי"ה לא הוי גיטא משום דבעל לא יהיביה ניהליה אלא בתורת קבלה ומטעמא דפרישית, אבל לאידך פירושא כיון ששליח מוליכו לה לאלתר היה לנו לומר דלא עקריה והוכיח סופו על תחלתו.

תוספות הרא"ש מסכת גיטין דף סג עמוד א

מימר אמר תיגרש כל היכא דמיגרשא. כלומר היה דעתו מעיקרא שאם לא תועיל שליחות לקבלה שיהא שליח להולכה, וכן גבי שליח אף על פי שאמר אשתך אמרה התקבל לי גיטי ולא הוי דעתו כלל להיות שליח להולכה מ"מ הבעל נתנו לו לשם כך שאם ימלך להוליך לה הגט שיהא שלוחו להולכה.

חדושי הרמב"ן מסכת גיטין דף סג עמוד א

אלא אמרינן כיון שנתן עיניו לגרשה תגרש כל היכא דמגרשה הכא נמי וכו'. פרש"י ז"ל דלאו לרב אשי פריך דלדידיה שפיר מיתרצא בהכי כדתיצנא טעמא דמתניתין משום דהתקבל והולך קאמר ותחלה נעשה שלוחו ולא איצטריך למימר הכא טעי אלא אליבא דלישנא קמא דקס"ד דטעמא דרב משום דאדיבורא דידיה סמכי, ואיכא לפרושי דהשתא קס"ד דלאו לשון הולך הוא אלא לשון קבלה הוא אלא שמתוך שנתן עיניו לגרשה אנו אומרים לא על דעת שליח קבלה בלבד נתן לו אלא על דעת שתתגרש בו מ"מ, ואף על פי שלא אמר לו אלא לשון קבלה נעשה שליח להולכה במסירת הגט לידו, ואין חוששין שמא אף השליח לא נעשה שליח אלא לקבלה אבל לא קבל עליו שליחות הולכה, שאף הוא כיון שידע שנתן עיניו לגרש על דעת שתתגרש מ"מ קבל, אף כאן נמי נימא כיון שנתן עיניו לגרשה תתגרש מ"מ, ולא אמר כמה שאמרה אלא אם אמרה כן ואלו לא אמרה כן יהא שליח להולכה והשליח שידע שעל דעת שתתגרש מ"מ נמסר לו סבר וקביל, ומפרקינן התם שאני דאמרינן האי לשון קבלה לשון הולכה הוא שאדם יודע שאין שליחות לקבלה לבעל, אבל הכא הוא טעי ושליח דאטעיה הרי בטל שליחותו מהולכה לגמרי ומימר אמר לא תתגרש לעולם.

רי"ף מסכת גיטין דף כח עמוד ב

איתמר התקבל לי גיטי ואשתו אמרה הבא לי גיטי והוא אומר הא לך כמה שאמרה אמר רב נחמן אמר רבה בר אבון אפילו הגיע גט לידה אינה מגורשת [דף ס"ג ע"א] דהא עקריה שליח לשליחותיה לגמרי אמר (ליה) שליח לקבלה הוינא

להולכה לא הוינא הבא לי גיטי ואשתו אמרה התקבל לי גיטי והוא אומר הא לך כמה * שאמרה כיון שהגיע גט לידה מגורשת דהא לא עקר ליה שליח לשליחותיה אלא מעוטי הוא דמעוט בשליחותיה וכן הלכתא.

ר"ן (על הרי"ף) מסכת גיטין דף כח עמוד ב

התקבל לי גיטי. כך אמרה האשה לשליח והשליח אמר לבעל שאשתו אמרה הבא לי גיטי והוא אומר הילך כמו שאמרה כיון שהגיע גט לידה הרי היא ודאי מגורשת. דמה נפשך אי אדיבורא דידה קא סמיך בעל הרי נתגרשה מיד שהגיע גט ליד השליח ואי אדיבורא דידה קא סמיך משהגיע גט לידה מיהת מגורשת וליכא למימר דילמא אדיבורא דידה קא סמיך ולא עשאו שליח להולכה ושליח קא עקר שליחות האשה דאמר שליח להבאה הוינא לקבלה לא הוינא דהא ליכא למימר הכי דמאן דניחא ליה למטרח בהולכה כ"ש דניחא ליה להיות שליח לקבלה הלכך מה נפשך משיגיע גט לידה מגורשת ומיהו אם מית בעל קודם שהגיע גט לידה חולצת ולא מתיבמת דכיון דלא איפשיטא בעיין בפרק השוכר את האומנין (דף עו א) הכא איכא למיחש דילמא אדיבורא דידה קא סמיך ומכיון שהגיע גט ליד השליח נתגרשה הילכך ספקא הוי:

רא"ש מסכת גיטין פרק ו סימן ג

ג דתנו רבנן חרש לא הלכו בו אחר רמיזותיו ואחר קפיצותיו ואחר כתב ידו אלא במטלטלין אבל לא לגיטין והאי חרש דלא בדקינן ליה לענין גיטין דווקא שנשא כשהוא פקח ונתחרש אבל חרש מעיקרו בדקינן ליה כדתנן (יבמות דף קיב ב) חרש שנשא פקחת ופקח שנשא חרשת רצה יוציא רצה יקיים כשם שכנס ברמיזה כך יוציא ברמיזה פקח שנשא פקחת ונתחרשה רצה יוציא רצה יקיים נשתטית לא יוציא נתחרש או נשתטה לא יוציא עולמית⁽⁷⁾ ותנן נמי חרש רומז ונרמז בן בתירא אומר קופץ ונקפץ במטלטלין ואמר רב נחמן כמחלוקת במטלטלין כך מחלוקת בגיטין: אמרו לו נכתוב גט לאשתך וכו' לקמן בפ' התקבל (סימן יט ע"ש) אכתוב גמר דהא מתניתא בס"ד ובע"ה: [דף עב ע"א] מתני' זה גיטיך אם מתי [זה גיטיך מחולי זה] זה גיטיך לאחר מיתה לא אמר כלום [מהיום אם מתי מעכשיו אם מתי ה"ז גט] מהיום ולאחר מיתה גט ואינו גט ואם מת חולצת ולא מתיבמת⁽⁸⁾ כתב ר"ת ז"ל שיש לכתוב בגט שכיב מרע מעכשיו ואם כתבו ביה מהיום ומת בההוא יומא לא ידענא מה אידון ביה: גמ'⁽⁹⁾ אמר אביי אם מתי משמע שתי לשונות משמע מעכשיו ומשמע לאחר מיתה אמר מהיום כמעכשיו דמי לא אמר מהיום כמאן דאמר לאחר מיתה מהיום ולאחר מיתה ספוקי מספקא לן אי תנאה הוי ואי חזרה הוי הלכך חולצת ולא מתיבמת:

מתני' זה גיטיך מהיום אם מתי מחולי זה ועמד והלך בשוק וחלה ומת אומדין אותו אם מחמת חולי הראשון מת הרי זה גט ואם לאו אינו גט:

[דף עב ע"ב] גמ'^[1] אמר רב הונא גט שכיב מרע שמצוה מחמת מיתה כמתנתו מה מתנתו אם עמד חוזר אף גיטו אם עמד חוזר דאמדין דעתיה שמחמת דאגת מיתה הוא נותנו אף על פי שלא התנה כמו במתנה ויש לדקדק מכאן דהא דאמר בשכיב מרע אם עמד חוזר לאו דווקא חוזר שיצטרך לומר אני חוזר בי ואם לא אמר כן ומת א"כ הויא מתנה אלא מיד כשעומד מחוליו נתבטלה המתנה ממילא מדדייק הכא ואי אמרת אם עמד חוזר למה לי אומדנא הרי עמד משמע מיד שעמד נתבטל הגט ועוד על כרחך צריך למימר הכי דאי עד דאמר אני חוזר בי למה לי עמד הא אמרינן כל שאילו עמד חוזר חוזר במתנתו והכי הוה ליה למימר שכיב מרע שנתן מתנה אימתי שירצה יחזור והיינו טעמא דחזרת שכיב מרע הוי משום אומדן דעתא ואנן סהדי דאין רוצה שתתקיים כשיעמוד⁽¹⁾ ולית הלכתא כרב הונא דהא אסיקנא רבה ורבא לא סבירא להו הא דרב הונא גזירה שמא יאמרו יש גט לאחר מיתה⁽²⁾ הלכך אם עמד אינו חוזר אם לא שהתנה כדאתקין שמואל כדמפרש לקמן (סימן ט). [דף עג ע"א] א"ר אלעזר משמיה דרב שכיב⁽⁷⁾ מרע שניתק מחולי אל חולי אחר מתנתו מתנה:

רמב"ם הלכות גירושין פרק ו הלכה יא - יד

הלכה יא

שליח האשה שבא ליטול גט מן הבעל ואמר לו שליח קבלה אני ואמר לו הבעל הילך גט זה כמו שאמרה, כלומר אני עוקר שליחותה אלא בין שעשת אותך שליח קבלה או שליח הבאה הרי את כמו שאמרה, והביא את הגט ואמרה לו לא שמתוך אלא שליח הבאה, אפילו הגיע הגט לידה אינה מגורשת, שהרי עקר השליח שליחות שאמרה היא ואמר לבעל מעולם לא נעשיתי שליח הבאה לה.

הלכה יב

אמר השליח לבעל שליח הבאה אני ואמר לו הבעל הא לך כמו שאמרה והביא את הגט ואמרה לו שליח קבלה שמתוך, כיון שהגיע הגט לידה מגורשת, שהרי לא עקר שליחות שאמרה אלא גרע אותה שהרי היא אומרת לקבלה והוא אומר לבעל להבאה בלבד.

לחם משנה הלכות גירושין פרק ו הלכה יא - יב

הלכה יא

[יא] שליח האשה וכו'. רבינו לא הזכיר כאן דהילך כזכי דמי דאסיקו הכי בגמרא בפרק התקבל ולא ידעתי טעמו למה. וה"ה כתב גבי אבל אם אמר לו הולך ותן ולא אמר וכו' וזה דעת רבינו שהאריך בביאור הולך גט כמו שאמרה. נראה דדקדק מרבינו מדהאריך לבאר פירוש כמו שאמרה שכתב כלומר איני וכו' דבעינן דוקא שיאמר כמו שאמרה וקשה דהא הילך כזכי דמי ובלאו כמו שאמרה אפילו הגיע גט לידה אינה מגורשת דהילך הוי זכי כמו התקבל ולדעת הרשב"א אפילו דאמר התקבל לא מהני אפילו שיגיע גט לידה. ואולי י"ל בדוחק דדעת רבינו כדעת בעל העיטור ושיעור לשונו כן הוא כתב בעל העיטור כן כו' ואף על פי שהרשב"א נחלק עליו מ"מ דעת רבינו כדעת בעל העיטור ועיין בהר"ן ז"ל:

הלכה יב

[יב] אמר שליח לבעל שליח הובאה אני וכו' כיון שהגיע גט לידה מגורשת. קשה קצת דמשמע בדברי רבינו דאם הגיע לידה דוקא מגורשת הא אם לא הגיע אינה מגורשת כלל ואמאי הא בעיא דלא איפשיטא בפרק האומנין (דף ע"ו) אי אדיבורא דידיה או אדידה ודוקא התם דלענין ממון נקטינן לה לקולא וכדכתיבנא בה' שכירות אבל הכא אית לן למינקטא לחומרא והוי ספק מגורשת משום דילמא דאדיבורא דידה קא סמיך וכיון שהגיע לידו מגורשת. וי"ל דמה שאמר כיון שהגיע גט לידה מגורשת ר"ל מגורשת ודאי אבל ספק אפילו שלא הגיע לידה מגורשת מספק ומ"מ היה לו לרבינו לברר. והר"ן כתב כן שם בפרק התקבל ע"ש:

רמב"ם הלכות שכירות פרק ט הלכה ג

אמר לשלוחו צא ושכור לי פועלים ב בשלשה והלך ושכרן בארבעה אם אמר להם השליח שכרם עלי נותן להם ארבעה ונוטל מבעל הבית שלשה ומפסיד אחד מכיסו, אמר להם שכרם על בעה"ב נותן להם בעה"ב כמנהג המדינה, היה במדינה מי שנשכר בשלשה ומי שנשכר בארבעה אינו נותן להם אלא שלשה ויש להם תרעומת על השליח, בד"א כשאין מלאכתן ניכרת אבל היתה מלאכתן ניכרת והרי היא שוה ארבעה נותן להם בעה"ב ארבעה שאילו לא אמר להם שלוחו ארבעה לא טרחו ועשו שוה ארבעה, אמר לו בעה"ב שכור לי בארבעה והלך השליח ושכר בשלשה אף על פי שהרי מלאכתן שוה ארבעה אין להם אלא שלשה שהרי קבלו על עצמן ויש להם תרעומת על השליח, **אמר לו בעה"ב בשלשה והלך השליח ואמר להם בארבעה ואמרו הרינו כמה שאמר בעה"ב אין דעתם אלא שיתן ג בעה"ב יתר על ארבעה לפיכך שמין מה שעשו אם שוה ארבעה נוטלין ארבעה מבעל הבית ואם אינו ידוע או אינו שוה אין להם אלא שלשה, אמר לו בעל הבית בארבעה והלך השליח ואמר להם בשלשה ואמרו לו כמה שאמר בעה"ב אף על פי שמלאכתן שוה ארבעה אין להם אלא שלשה שהרי שמעו שלשה וקבלו עליהם.**

מגיד משנה הלכות שכירות פרק ט הלכה ג

אמר לו בעל הבית בשלשה והלך השליח וכו'. גם זה שם ובהלכות ולשון הגמרא דעתייהו אעילויה: לפיכך שמין מה שעשו אם שוה וכו'. זה בהלכות ומוכרח הוא שהרי זה כדין שנתבאר למעלה באומר לשלוחו שכור לי בשלשה ושכר בארבעה ואמר להם שכרם על בעל הבית שכל זמן שיש במדינה מי שנשכר בשלשה שרואין המלאכה כמה היא שוה כמו שנתבאר ובודאי שאפילו כאן אם לא היה במדינה מי שנשכר פחות מארבעה נוטלין ארבעה ואם אמר להם שכרם עלי יתן משלו וכן פירש"י ז"ל: אמר לו בעל הבית בארבעה וכו'. בעיא דלא איפשיטא שם וכתוב בהלכות הילכך לית להו אלא תלתא:

רי"ף מסכת בבא מציעא דף מו עמוד א

פשיטא אמר ליה בעה"ב בתלתא ואזיל איהו ואמר להו בארבעה ואמרי ליה כמו שאמר בעל הבית דעתייהו אעילויה ואי שויא עיבידתיהו ד' שקלי ד' מבעל הבית ולא אמרינן אדעתא דתלתא קא עבדי והאי דקא עבדי מאי דשוי ארבעה אזולי הוא דקא מוזלי גביה אלא א"ל בעל הבית בארבעה ואזל איהו ואמר להו בתלתא ואמרי ליה כמה שאמר בעה"ב מאי אדיבורא דשליח קא סמכי דאמרי ליה מהימנת לן דהכי אמר בעל הבית וסבור וקביל ואף על גב דעבדי מאי דשוי ד' לא שקלי אלא תלתא או דילמא הכי קאמרו ליה כדקאמר בעה"ב מיתגרין ולא כדקא אמרת את ואף על גב דלא עבדי מאי דשוי ד' שקלו ד' דהא סבר בעה"ב וקביל ויהיב להו ארבע' ולא איפשיט הלכך לית להו אלא תלתא

בית הבחירה למאירי מסכת גיטין דף סג עמוד א

אמרה לו התקבל לי גיטי וכשבא אצל הבעל אמר לו אשתך אמרה הבא לי גיטי והוא אומר הילך כמו שאמרה כיון שהגיע גט לידה מגורשת שאין השליח עוקר שליחותו אדרבה משעבד עצמו לשליחות גדול הימנו ומקבל עליו טירחא דאורחא להיות שליח הולכה ואם כן אינו עוקר שליחות מעליו ומקבל הוא מיהא אותו שליחות שהוא אומר והוא שליחות

הולכה ואף הבעל אדבורא דידיה קא סמיך ועושהו שליח הולכה ומ"מ אין אומרין שתהא מגורשת משעה שהגיע הגט ליד השליח דהא ודאי לא עקר שליחות קבלה מנפשיה דהא בקבלה ניחא ליה טפי דמכל מקום לאו אדבורא דידיה קא סמיך ואינו נותנו אלא על דעת מה שהוא אומר ואינו גט עד שיגיע לידה וכן פסקו גדולי הפוסקים והמחברים ואף בענין שוכר את האומנין כשאמר בעל הבית צא ושכור לי פועלים בארבעה ושכרם בשלשה ואמרו לו כמה שאמר בעל הבית פסקו גדולי המחברים דאדבורא דשליח קא סמיך ולית להו אלא תלתא תלתא ומ"מ יש מפקפקים להעמיד הדבר בספק ושמה אדבורא דידיה קא סמיך והגט גט משהגיע ליד השליח ואם מת הבעל קודם שהגיע לידה חולצת ולא מתיבמת ואף אנו כתבנוה במקומה בענין אומנין בספק:

בית הבחירה למאירי מסכת גיטין דף סג עמוד א

לענין ביאור בסוגיא זו שאלו בראשונה מיהא ר"ל בהבא לי גיטי ואשתך אמרה התקבל משיגיע לידה מיהא יהא גט שהרי במשנתנו אמרו האומר התקבל גט זה לאשתי שאם רצה יחזיר הא לא רצה להחזיר משהגיע גט לידה הוי גט ואף על פי שהבעל אינו בר שליחות קבלה מכל מקום מימר אמר תגרש כל היכי דמיגרשא ר"ל שבשעת נתינת הגט דעתו שאם לא תתגרש בשליחות קבלה יהא שליח להולכה ולא כמו שפירשו גדולי הרבנים דלכי מתידיע ליה דלא מצי מיהוי שליח קבלה ניחא ליה דליהוי שליח הולכה דודאי כל שבשעת נתינה לא היה דעתו בכך אינו גט אלא שבשעת נתינה דעתו בכך ואם כן אף בזו נימא דעתו של בעל להתגרש בכל צד שתוכל ואף על גב דאדבורא דידיה קא סמיך דקאמר שליח קבלה אני וכדאסיקנא בשמעתא ואינו שליח קבלה מ"מ נאמר שדעתו שאם אינו כן יהא שליח להולכה ואמסקנא דאדבורא דידיה סמיך קא מקשה דאע"ג דאידיחיה לה לא אידיחיה אלא משום דמההיא ליכא לאוכוחה ומשום הכי סלקא לן וכדכתיבנא ואף זו ראייה להחליט בה לפסוק כן דאי סלקא דעתך דמשום דעקריה לשליחות הוא מאי קא מקשי והא אף על גב דקאמר תגרש כל היכי דמיגרשא מכל מקום אין כאן שליחות כלל אלא אמסקנא קא מקשי ומתרץ לה דהתם אדם יודע שאין שליחות קבלה בידו וגמר ויהיב לשום הולכה הכא טעי דאיהו סבר לאמטוייה בתורת שליחות קבלה ואינו ומ"מ יש מפרשים דאפי' אדעתא דעקירת שליחות קא מקשה והוא סובר בהתקבל שבמשנתנו שאינו אמור על דעת לשון הולך אלא על דעת לשון קבלה גמורה אלא שמתוך שנתן עיניו לגרשה אנו אומרין לא על דעת שליחות קבלה בלבד נתנו אלא שתתגרש בכל צד שראויה להתגרש בכך ובשעת מסירת הגט לידו נעשה מתוך דעתו שליח הולכה ואף השליח על דעת שליחות המועיל קבל ואף בזו נימא כיון שנתן עיניו לגרשה דעתו שתתגרש מכל מקום ואין דעתו לכומו שאמרה אלא אם אמרה כן ואם לא אמרה יהא שליח להולכה ונאמר שאף השליח בשעת מסירה אדעתא דהכי קביל ומתרץ שאני התם דהאי לשון קבלה הולכה הוא דאדם יודע וכו' אבל הכא טעי דשליח אטעייה ועקר שליחותו מהולכה לגמרי:

רש"י מסכת בבא מציעא דף עו עמוד א ד"ה הכי גרסינן

הכי גרסינן: הבא לי גיטי ואשתך אמרה התקבל לי גיטי - האשה שאמרה לאחד: אם תמצא את בעלי - אמור לו שישלח לי את גיטי בידך, ותיעשה שלוחו של בעלי לגרשני כשמיגיע גט לידי, דשליח להולכה על הבעל לעשות, והאשה מתגרשת כשיגיע גט לידה, ושליח לקבלה על האשה לעשות, שיהא הוא שלוחה וכמותה, ותתגרש משיגיע גט ליד שליח.

רמב"ם הלכות גירושין פרק ו הלכה א - ז

הלכה א

השליח שעושה האשה לקבל לה גיטה מיד בעלה הוא הנקרא א שליח קבלה, ומשיגיע הגט לידו תתגרש כאילו הגיע לידה, וצריכה לעשותו בשני עדים, וצריכה שני עדים שיעידו שהגיע הגט ליד שלוחה ואפילו הם הראשונים או אחד מן הראשונים ואחר הרי זו עדות גמורה.

הלכה ג

הבעל אינו יכול לעשות שליח לקבל גט לאשתו אבל יכול לעשות שליח להוליך הגט לאשתו וזה הוא הנקרא שליח הולכה.

הלכה ד

וכן האשה שולחת שליח להביא לה גטה מיד בעלה וזה הוא הנקרא שליח הבאה, ואין שליח הולכה והבאה צריך ב עדים.

הלכה ה

ואין האשה מתגרשת בגט ששלח הבעל או שהביא לה שליח הבאה עד שיגיע גט לידה, וכל מקום שנאמר בענין הגיטין שליח סתם הוא שליח הולכה או שליח הבאה.

מגיד משנה הלכות גירושין פרק ו הלכה ד

[ד] וכן האשה שולחת וכו'. בסוגיא בפרק התקבל שהזכירו הרבה פעמים הבא לי גיטי וכ"כ בה"ג באשה ומשוויא נמי שליח להולכה. וכן דעת הרמב"ן ז"ל נוטה וכ"כ הרשב"א ז"ל. וי"מ הבא לי גיטי התראה עם בעלי והוא יעשה אותך שליח להולכה ותביא לי גיטי. ונ"ל להביא ראיה לדעת רבינו ממ"ש במשנה (דף ס"ה) הבא לי גיטי ממקום פלוני והביאו לה ממקום אחר כשר הבא לי גיטי אוכלת בתרומה עד שיגיע גט לידה ואם איתא שהאשה אינה יכולה לעשות שליח הבאה מאי קמ"ל מתניתין פשיטא שאם הבעל עושה שליח הולכה באי זה מקום שירצה יכול לעשותו וכן אינה מתגרשת עד שיגיע הגט לידה אבל אם האשה יכולה לעשות שליח הבאה קמ"ל טובא. והטעם לדין המשנה לפי שהיא מתגרשת בהגעת הגט לידה אפי' בע"כ וכיון שהיא מקבלתו אפי' הביאו ממקום אחר כשר כנ"ל: ואין שליח הולכה כו'. זה יצא לרבינו ממה שלא הזכירו עדים בשליח הולכה כלל. וכן מתבאר מן הסוגיות שבפרקא קמא שאין השליח צריך להביא עדים שהוא שליח ופשוט הוא מכמה דינין שיתבאר בהלכות אלו והוא הדין לשליח הבאה שאף היא אינה מגורשת בו עד שיגיע לידה:

חדושי הרמב"ן מסכת גיטין דף סב עמוד ב

רש"י ור"ח ז"ל סבורין שאין האשה עושה שליח להביא אלא לקבל וכן נראה מפירושיהן בפ' השוכר את האומנין, והר"ם הספרדי ז"ל כתב שהאשה עושה שליח בין בקבלה בין בהבאה, ואין בידי להכריע אלא שדבריו נראין בטעם וכן הסוגיא מוכחת כפשטה ואין לי להאריך, ובהלכות גדולות כך אמרו באשה ומשוויא נמי שליח להולכה [א"ה, ד"ז מהוספות שבסוף המס', ועי' לק' ס"ה ב'].

חדושי הריטב"א מסכת גיטין דף סב עמוד ב

ומיהו באשה אם עושה שליח הולכה והבאה יש מחלוקת בין הראשונים שהרמב"ם כתב שאשה עושה שליח הבאה, ורבינו נר"ו כתב בשם אחיו החכם ר' פנחס הלוי דהכא אין מקום לספק, דאי אמרה ליה האשה לשליח שיביא לה גיטה מיד בעלה והלך אצל הבעל ואמר ליה הבעל הולכיהו לה בכי הא ודאי הבעל עשאו שליח, ואי אמר ליה הבעל בפירוש הילך הגט אבל איני רוצה שתהא שלוחי כלל בכי הא נמי דבר ברור הוא דלא מהני מידי, דאשה זו היכי מיגרשה דהא איהי לא קבלה הגט לא מיד הבעל ולא מיד שלוחו ואנן ונתן בידה בעינן, וא"ת שלוחה שהוא כגופה קבלו, התינח אם היה שליח קבלה דמתגרשת לאלתר היכא דלא רמא ביה תנאה ואי רמא ביה תנאה דאינה מתגרשת לאלתר מ"מ הגט בא ליד מי שראוי להתגרש ונתן בידה קרינן ביה, אבל בשליח הבאה כיון דאיהי אינה מתגרשת בקבלתו לא לאלתר ולא לאחר זמן לא קרינא ביה ונתן בידה, דאנן בעינן שיבא הגט מיד המגרש ליד מי שראוי להתגרש בקבלתו, וכיון שכן כשקבלה הגט מיד השליח הרי הוא כנטלתו מעל גבי קרקע דאינה מגורשת, ועוד דהיאך אפשר לומר שהיא תעשה שליח במה שאינה יכולה לעשות שהרי ההולכה אינה בידה, (ואמר) [אלא ודאין] איש שיכול להוליך עושה שליח הולכה אשה שאינה יכולה להוליך דאינו בידה אינה עושה שליח להולכה אלא לקבלה שבידה לקבל.

ר"ן (על הרי"ף) מסכת גיטין דף כח עמוד א

ונחלקו הראשונים ז"ל אם האשה עושה שליח להולכה או לא שר"ח כתב שאין האשה עושה שליח להולכה [והרמב"ם ז"ל כתב בפ"י מהלכות גירושין שהאשה עושה שליח להולכה] וכן דעת הרמב"ן ז"ל ותימה הוא שאם אמרה האשה לשליח שיביא לה גיטה מיד בעלה והלך אצל הבעל ואמר ליה הבעל הולכיהו לה בכה"ג ודאי מהני שהרי הבעל עשאו שליח אבל אם אומר לו הבעל שאינו רוצה שיהא שלוחו כלל היכי מיגרשה דהא איהי לא קבלה הגט לא מיד הבעל ולא מיד שלוחו ול"נ דאפשר דכיון דשלוחו של אדם כמותו הרי הוא כאילו היא קבלתו אלא שהיא מתנה שאינה רוצה שתתגרש אלא כשיגיע גט לידה ומתניתין דפירקין